

*Evropská Nová pravice:
Alexandr Dugin na
konferenci Nové obzory v
květnu 2018*

Autor: Kevin Barrett

*V této eseji se zabývám myšlenkami načrtnutými v knihách *The European New Right: A Shi'a Response* od Arashe Najaf-Zadeha; *Dugin Against Dugin: A Traditionalist Critique of the Fourth Political Theory* od Charlese Uptona; *Thinkers Against Modernity* Keitha Prestona a *Du Brexit aux Gilets Jaunes* Youssefa Hindiho.*

V průběhu několika uplynulých desetiletí povstala z trosek toho, co kdysi bývalo západní civilizací, nová škola idejí. S tím jak se postupně hroutil metanarativ sekulárního humanismu, materialismu a pokroku – jehož nekrologem byla Lyotardova *La condition postmoderne* (1979, česky *O postmodernismu*, 1993) – začalo samými základy západního intelektuálního i politického života stále citelněji otřásat podivné, novou silou prodchnuté seskupení nacionalistického a tradicionalistického myšlení. Trumpovo zvolení v Americe, Brexit ve Spojeném království, Žluté vesty ve Francii nebo volně sdružené pravicové evropské strany, jejichž program komentátor Saker shrnul jako „národní sionismus“ – to vše jsou symptomy tohoto vývoje.

Zdravější prvky těchto hnutí, asi nejviditelnější v protestech Žlutých vest, však vystupují proti sionisty kontrolovanému kartelu západních centrálních bank (někteří užívají označení Nový světový řád, NWO). Mnozí z těchto nacionalistů nestojí o to být pohlceni Rothschildy ovládanou korporátní oligarchií jedno(tné)ho světa (a tím méně sionistickou dystopickou vládou Antikrista, řízenou z chrámu potřísněného krví obětí, vztyčeného na troskách mešity al-Aksá.) Mnohem více se jim zamlouvá vize světa plného suverénních národních států. V jejich rozličných vizích ráje, který chtějí po demontáži NWO vytvořit, upřednostňuje každá skupina vcelku podle očekávání své vlastní výsadní postavení, byť se většina z nich alespoň nominálně hlásí k ideálu multipolárního pluralismu.

Jak však učil už Carl Schmitt, nejsnazší cestou ke sjednocení národa je nenávisť vůči společnému nepříteli. Proto noví nacionalisté nutně potřebují obětního beránka. Židé, globalisté a především islám a muslimové se k tomu skvěle hodí. Jelikož Židé a globalisté na Západě vládou nesmírnou mocí a muslimové jsou bezmocní – navíc trvale demonizováni psychologickou operací 11. září – jen menšina novopracovníků intelektuálů i aktivistů má dostatečnou odvahu a mentální kapacitu vyhnout se sionisty nalíčené pasti v podobě

islamofobie.

Jedním z těchto vzácně odvážných a zároveň brilantních mužů – a také nejvýznamnějším intelektuálem evropské Nové pravice – je ruský politický myslitel Alexander Dugin, zakladatel myšlenkového proudu označovaného jako **eurasianismus**. Přestože někteří, jako právě **Arash Najaf-Zadeh** nebo **Charles Upton**, označují jeho antimetafyziku za zmatečný mišmaš, muslimové by myslím i tak měli eurasianistický projekt ocenit a podporovat. Duginovo hnutí je i přes své metafyzické nedostatky momentálně asi nejvíce životaschopnou mezinárodní iniciativou k obraně prostoru pro Boha – a suverénní jednotlivce i společenství – ve světě neoliberálního sekularismu, sice v úpadku, ale stále hegemonického.

S Alexandrem Duginem jsem se setkal v květnu 2018 na konferenci **Nové obzory** v íránském Mašádu. Ve své prezentaci jsem se zmínil o zakladateli tradicionalismu René Guénonovi (1886-1951). Ten v mládí flirtoval se svobodným zednářstvím, zjistil však, že esoterismus je v podstatě satanský a skutečné gnóze lze dosáhnout jedině prostřednictvím tradičních náboženství – a že nejlépe zachovanou náboženskou tradicí je islám. Guénon tak svým poznáním, že spása Západu spočívá v islámu, předběhl dobu o více než století.

Když jsem domluvil, Dugin za mnou přišel a řekl, že i jeho Guénonovo dílo silně ovlivnilo. Hovořili jsme spolu o průsečících tradicionalismu s eurasianismem a rozloučili se s příslibem pokračování v našem rozhovoru.

Dugin a jeho myšlení čelí v poslední době kritice dvojice vlivných muslimských intelektuálů: v Teheránu působící americko-íránský šíitský muslim Arash Najef-Zadeh a americký **súfijec** Charles Upton oba vydali rozsáhlé studie, v nichž se zaměřili na Duginovy omyly. Oba trochu odlišným způsobem tvrdí, že Duginova postheideggerovská demontáž metafyziky a její nahrazení jakousi nejasně vymezenou, všeobjímající ontologií chaosu, je už od základu scestná.

Souhlasím s nimi, že Duginova antimetafyzika působí buď pomýleně, plná vnitřních rozporů, zcela nepochopitelně – nebo přinejmenším nepochopitelně pro mě. A naprosto očividně není islámská. Osobně na mě působí spíš jako omamná politická poezie než opravdová a důsledná filozofie. **Jako politická poezie to ale je čtení vpravdě strhující, navíc s cílem povzbudit odpor proti hegemonickému neoliberálnímu Antikristovi: atlanticistickým silám v čele s Impériem lichvy.** Toto po unipolaritě prahnoucí impérium se svou žízni po světovládě nijak netají – a stejně nepokrytě staví na odív i svůj záměr zbavit náboženství veškerého vlivu a učinit z něj pouze soukromou volbu v oblasti životního stylu, či zmocnit se suverenity jednotlivců i společenství. A tak, stejně jako Prorok Mohamed (mír s ním) uzavíral různá spojenectví s lidmi, kteří nominálně nebyli muslimy a jejichž pojetí metafyzických záležitostí se od těch jeho velice zásadně odlišovalo, bychom i my, kteří dnes hledají Boha ve světě, jež Ho stále citelněji postrádá, měli hledat spojence v silách, jež nám mohou pomoci zachovat a rozšiřovat prostor, kde Jej lze uctívat a kde je možné vytvářet a rozšiřovat společnosti, pro něž je Bůh středobodem života. Duginův eurasianismus do této kategorie myslím jednoznačně spadá.

Jedním z problémů, na něž upozorňuje Charles Upton, je Duginova patrná otevřenost vůči proudům myšlení, nepřátelským k Bohu obecně a islámu především. Podle Uptona totiž Dugin jako by říkal, že kdyby se ke svržení Antikrista musel spojit se samotný Dáblem, učinil by tak, což dává vzpomenout na slavný Nietzscheho aforismus: „Ten, jenž bojuje s monstrem, by si měl dát pozor, aby se sám nestal monstrem. A pokud dlouho zíráte do propasti, tak propast zírá zpátky do vás.“

Do Duginovy snad až příliš pluralistické koalice by tak nejspíš náležely i subjekty, o něž by většina muslimů jako o trvalejší spojení příliš nestála. Islamofobní nová pravice v Evropě, v čele s patolízaly a šejdíři typu **Tommyho Robinsona**, Marine Le Penové, Viktora Orbána nebo německé AfD mohou v některých případech nazývat Dugina jedním ze svých duchovních a intelektuálních kmotrů. A nezapomínejme ani na pohanské a dokonce satanistické skupinky, které se inspirací nebo flirtem s eurasianismem zaštitují.

Tito lidé vycházejí z nepochopení nebo rovnou odklonu od Guénonova původního tradicionalismu. Místo aby jej následovali přímou cestou k islámu, jediné dostatečně dochované a životaschopné autentické náboženské tradici, ubíraly se cesty mnoha antimodernistických myslitelů stezkami skoro pozoruhodné přehršle modlářského zmatku. Výtečný anarchistický autor Keith Preston nám ve svém díle nabízí užitečný souhrn intelektuální dráhy mnoha z nich, kteří společně tvoří hlavní inspiraci evropské Nové pravice. Mám na mysli postavy jako Ernst Jünger, Carl Schmitt, Friedrich Nietzsche, Hilaire Belloc, G. K. Chesterton, Julius Evola, Aleister Crowley, Corneliu Codreanu nebo Alain de Benoist. Jünger a Codreanu se klaněli modle války, Schmitt politice, Nietzsche nadčlověku a – ti nejhorší z nich – Evola s Crowleym pohanským božstvím (džini), pokud ne přímo Satanovi samotnému. Jedině katolíci Belloc a Chesterton nebo kritik impéria de Benoist by tak mohli na Boha pevněji soustředěným myslitelům být alespoň trochu více po chuti.

Jiným a nejspíš také pozitivnějším projevem evropské Nové pravice (nebo je to spíš nová levice?) je hnutí *gilets jaunes* neboli Žlutých vest, které se snaží položit základy další francouzské revoluce. Stejně americké hnutí Occupy před nimi mají i žluté vesty alespoň tolik slušnosti, že rohy přimalovávají na hlavy skutečným čertům – tedy mezinárodním bankéřům, jejichž Impérium lichvy je nepřítelem všech bohabojných lidí po celém světě. Stejně jako Američané před nimi ale také *gilets jaunes* dokáží lépe definovat, proti čemu bojují, než za co.

Nesmírně nadaný mladý muslimský intelektuál francouzsko-marockého původu **Youssef Hindi** přišel s novým pozoruhodným pohledem na fenomén Žlutých vest: *Du Brexit aux Gilets Jaunes: La Révolution en marche* (Od Brexitu ke Žlutým vestám: Revoluce se dá na pochod). Na rozdíl od většiny pozorovatelů Hindi nečekaný fenomén předpověděl. Jeho knížka patří k vůbec nejlepším studiím francouzské krize, v níž nejde jen o hospodářství a distribuci bohatství, ale zhroucení legitimacy a suverenity samotné. Hindi spatřuje hlubší příčinu francouzské krize v nepřítomnosti jednotícího náboženství nebo ideologie. Snahy chamtivé a bezskrupulózní oligarchie podstrčit lidem – v podmínkách už z podstaty věci tak málo stabilních – pseudonáboženství falešné demokracie, se s velkým úspěchem nesetkaly. Ve snaze odvést pozornost od svého selhání a podepřít celou hroutící se strukturu se proto

oligarchie musí uchytovat ke stále nepokrytěji brutálním opatřením jak z arzenálu policejního státu (záminkou jsou jí „*false flag*“/pod falešnou vlajkou spáchané/ teroristické útoky) – tento začarovaný kruh ale proces ztráty legitimacy jen urychluje. Hindi soudí, že nejlepší možný scénář, tj. kompletní svržení stávajících neoliberálních elit, by vedl také ke zhroucení globálního geopolitického uspořádání: Francie by vystoupila z americko-izraelskými zájmy ovládaného NATO i jeho věrného ocásku EU a nasměrovala novou Evropu skutečně suverénních národů více směrem k Eurasii.

Vývoj tímto směrem by byl jednoznačným triumfem Duginova projektu. Lze však národy s jejich lidmi vytvořenými zákony a zbožštěnými vůdci pokládat v delším časovém horizontu za funkční a životaschopné? Nenáleží nejzazší suverenita Bohu? Není jediným zákonem hodným toho jména zákon Boží? Ti z nás, kdo odpovídají souhlasně, by měli už nyní plánovat pro budoucí krizi, jež postihne i Duginem vyhlížený multipolární svět obrozeného nacionalismu. Ten, kdo zdárně překoná své sobecké sklony k modloslužebnickému nacionalismu a místo toho se bude podílet na budování mnohonárodnostních společenství, kde bude nejvyšší suverenita spočívat výhradně v Božích rukou, bude mít v rukou i řešení této příští krize, jež se stane klíčem k vytvoření spravedlivějších, životaschopnějších a udržitelnějších společenských i politických systémů, lépe sladěných s Bohem danou lidskou přirozeností.

Esej Kevina Barretta *The European New Right: Symptom of the West's Decline?* vyšla na stránkách *Unz Review* 21. května 2019.